

Arrest

nr. 252 270 van 6 april 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. VAN ASSCHE
Koning Albertlaan 128
9000 GENT

tegen:

de stad Gent, vertegenwoordigd door de burgemeester

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Bosnische nationaliteit te zijn, op 22 juli 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de burgemeester van de stad Gent van 14 mei 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 10 november 2020 met referentnummer X

Gelet op de beschikking van 12 februari 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 maart 2021.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat P. VAN ASSCHE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 15 februari 2019, in functie van een Belgisch gezinslid, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. Op 14 mei 2019 nam de gemachtigde van de burgemeester van de stad Gent de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Deze beslissing, die verzoeker op 22 juni 2020 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving of van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie of van een identiteitskaart voor vreemdelingen, die op 15/02/2019 werd ingediend door :

Naam: [J.]
Voorna(a)m(en): [A.]
Nationaliteit: Bosnië en Herzegovina
[...]

om de volgende reden geweigerd :

□ *De betrokkene heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij/zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie; Geldig paspoort."*

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

2.1. De Raad merkt op dat verweerder heeft nagelaten een administratief dossier neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/59, § 1, eerste lid van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) dienen de door verzoeker vermelde feiten derhalve als bewezen te worden geacht, tenzij deze feiten kennelijk onjuist zijn.

2.2. Verweerder heeft op 3 maart 2021 nog een nota en stukken neergelegd. Aangezien deze nota niet werd ingediend binnen de in artikel 39/81, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn dient deze, overeenkomstig artikel 39/59, § 1, derde lid van dezelfde wet, uit de debatten te worden geweerd. De aangebrachte stukken kunnen enkel in aanmerking worden genomen in de mate dat verweerder hiermee poogt tegemoet te komen aan de vraag om aan de Raad de inlichtingen te bezorgen waarnaar conform artikel 39/62 van de Vreemdelingenwet werd gepeild in de beschikking tot oproeping van de partijen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Verweerder stelt ter terechtzitting dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de vernietiging van de bestreden beslissing. Hij betoogt dat verzoeker de vaststelling dat hij geen identiteitsbewijs heeft neergelegd niet betwist en dat dit, gezien de bepalingen van artikel 41, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet iuncto artikel 52, §§ 2 en 3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981), nochtans verplicht is. Verweerder stelt dat hij bij een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing bijgevolg niet anders zal kunnen dan verzoekers verblijfsaanvraag opnieuw af te wijzen en deze dus geen enkel voordeel kan putten uit deze vernietiging.

3.2. De Raad merkt op dat artikel 52, §§ 2 en 3 van het koninklijk besluit van 8 oktober luidt als volgt:

"§ 2. Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken :

1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet;

2° de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult.

§ 3. Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken."

Artikel 41, § 2 van de Vreemdelingenwet voorziet daarnaast het volgende:

"Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de familieleden van een burgers van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn, op voorlegging van een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum overeenkomstig de Verordening (EU)

2018/1806 van het Europees Parlement en de Raad van 14 november 2018 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld.

[...]"

Voormelde bepalingen zijn duidelijk. Opdat een vreemdeling een recht op verblijf in het Rijk zou kunnen laten gelden in functie van een Belgisch staatsburger, dient deze vreemdeling zijn identiteit aan te tonen aan de hand van een geldig paspoort.

Verzoeker betwist niet dat hij geen document heeft aangebracht om zijn identiteit aan te tonen. Hij zet slechts uiteen dat zijn ouders zijn geboorte nooit lieten registreren en dat hij om die reden geen paspoort kan verkrijgen bij de autoriteiten van zijn land van herkomst. Hij stelt voorts dat hij in het verleden reeds tot een verblijf in het Rijk werd gemachtigd zonder dat enige identificatievereiste werd gesteld.

Het gegeven dat verzoeker beweert dat hij niet in staat is om een paspoort te krijgen – enig bewijs dat hij hiertoe enige inspanning leverde ligt immers niet voor – en zijn betoog dat hij in het verleden reeds tot een verblijf werd gemachtigd, laat de Raad niet toe te oordelen dat verweerder vermocht af te wijken van de in artikel 52, §§ 2 en 3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 voorziene regeling. Het gegeven dat een gemachtigde van de bevoegde minister verzoeker reeds tot een verblijf machtigde zonder dat deze een paspoort voorlegde, impliceert niet dat verzoeker zonder het vereiste identiteitsbewijs ook een recht op verblijf kan laten gelden. Dit geldt des te meer nu uit de door verzoeker neergelegde stukken blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde minister een verlenging van de verblijfsmachtiging afhankelijk stelde van het overleggen van een identiteitsdocument. Er werd verzoeker dus reeds ruim de mogelijkheid gegeven om zijn administratieve toestand te regelen.

De toelichting die verzoeker verstrekt, laat de Raad niet toe vast te stellen dat hij voordeel kan putten uit de vernietiging van de bestreden beslissing. Daar hij geen identiteitsdocument heeft voorgelegd en hij voorhoudt dat hij dit niet kan doen, kan verweerder, overeenkomstig artikel 52, § 3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, immers niet anders dan de verblijfsaanvraag te weigeren door middel van een bijlage 20.

Verzoeker toont niet aan dat hij een belang heeft bij de vernietiging van de bestreden beslissing. Deze vaststelling volstaat om het ingestelde beroep als onontvankelijk af te wijzen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes april tweeduizend eenentwintig door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK